

Илия Тенев

Ловецът на ръждясали
роботи

Бен Габер се спря, като здраво стисна автоматичната си лазерна пушка. Залязващото марсианско слънце хвърляше последни лъчи над блатото и гората. Тишина и спокойствие царяха наоколо, нарушавани от кратките писъци на блатни птици. Далече назад, откъдето настъпваше нощта, бледнееха светлините на дома му. Петдесетгодишният мъж бавно се огледа: независимият характер на местността му изглеждаше подозрителен. Лицето му бе станало мрачно, дори зло. Беше спал лошо. Откакто Криста изчезна, без да се усети, бе станал още по-суров и див. Елен, неговата жена, не можеше да понася скучния живот, дори нещо повече: Бен отсъствуваше по няколко дни, впуснал се преследването на ръждясалите роботи, които скитаха из долината и разнасяха със себе си радиацията от атомните им сърца. С това се препитаваха – той и семейството му. Бен стапяше роботите с лазерната пушка, записваше заводския им номер, който бе маркиран на всяка част, и така срещу всеки представен номер получаваше възнаграждение. Живееха в малка вила, усамотени, на около двеста или от областния център. Понякога ги посещаваха други ловци и тяхното присъствие разнообразяваше студените и скучни марсиански нощи. Но хората се страхуваха от тая местност. Не от подивелите роботи, изпитващи неприязън хората, а от кивотите, които обитаваха блатата и за вито се говореха невероятно страшни неща. Същества, подобни по външност на хората, свръхинтелигентни, умни, в крайност и жестоки. Така говореха за тях малкото очевидци, имали щастието да останат по случайност живи при опасните им срещи с тези същества. Никой не знаеше откъде се бяха появили, никой не можеше да предположи дали представляваха някаква извънземна цивилизация, но факт бе, че съществуваха. Дори се мълвеше, че кивотите населявали Марс още преди първите земни преселници. Появата на петстотинте роботи, заразени от бацила на ръждясалата епидемия, малко отклони вниманието на обществеността от присъствието на кивотите. Роботите бяха обречени на гибел и правителството бе решило да ги претопа, но умните машини разбиха трюмовете на транспортния звездолет, който щеше да ги откара на Меркурий, и потърсиха убежище в необитаваната долина. Роботите умишлено трошаха оловните калъфи на атомните си сърца и по този начин разпространяваха радиацията. Пусна се и слухът, че търсели контакти с кивотите. Правителството даде разпореждане за масовото унищожаване на неутронните роботи. Най-известният от ловците беше Бен Габер.

Когато роботи и кивоти започнаха съвместно да нападат хората, нещата в областта се усложниха. Броят на ловците рязко намаля.

Престанаха да посещават самотното жилище на Габер, защото домът се намираще на прехода между долината и блатата. Само самотният ловец и семейството му останаха там. Някои заговориха, че той сътрудничесел с ония. Но това бяха само предположения, никой не можеше да го докаже. Все пак имаше някакви последствия от цялата тази работа: Криста – неговата дъщеря, беше изчезнала потайно и неочаквано, по-скоро отвлечена. „Отвякоха я, Бен...“ – точно така го бе казала изплашената до смърт Елен, докато той обикалял с пушка из долината. В онзиденшното утро съгледала от верандата на вилата тежък робот да обикаля около оградата. Спокойната по природа Елен замръзнала на място. В същото време двадесетгодишната им дъщеря Криста се връщала от магистралата, носейки пощата. Роботът наблюдавал Елен съвсем кратко, сетне металната му ръка посегнала към оловния щит, който предпазвал от убийствената радиация на атомното сърце. Жената премаляла от уплаха, а нищо неподозиращата Криста спокойно приближавала дома. В същия миг се чуло изсвирване. Съвсем човешко изсвирване. Дори и младото момиче трепнало от изненада и тогава, виждайки робота, изпищяло от страх. На свой ред невъзмутимият робот върнал оловния калъф в сърдечното гнездо и включил дежурните си антени. Елен ахнала от изненада, като видяла внезапната поява на мъж, застанал редом до робота. Мъжът изглеждал млад, облечен в костюм и с вратовръзка, сякаш отивал на прием. Бялото му лице я пронизало с погледа си, а очите, като че ли стъклени и хладни, не й дали възможност да помръдне.

– Вие сте госпожа Елен Габер? – съвсем учтиво запитал оня от оградата.

Тя не успяла да отвърне, само кимнала с глава, а другият продължил със странния си акцент:

– Госпожо Габер, предайте на съпруга си да се допитва до нас кога трябва да ходи на лов, или въобще дали е необходимо да го прави.

Сетне мъжът подал команда на робота, който подложил металните си ръце, където оня седнал удобно. После роботът включил подземната си въртолетна сила и бавно се издигнал над земята, направил кръг над къщата и след това внезапно пикирал над вцепененото момиче, грабнал я в металните си обятия и заедно с непознатия мъж тромаво се понесъл към блатата. Виждайки отвличането на Криста, жената на Бен Габер загубила съзнание. Едва на другия ден дошла на себе си, когато мъжът й се бе върнал й се бе върнал от лов. „Отвякоха я...“ – така свърши тя объркания си разказ, а след всяка нейна дума той ставаше все по-мрачен и зъл. И реши: взе лазерната си пушка и в самия залез на слънцето

тръгна към блатата. Знаеше, че това бе дело на самите кивоти.

Изведнъж се досети, че преди малко бе спрял, макар и за миг, но напълно достатъчно ония от гората да забележат това. Притежаваха отлично зрение и превъзходна логична мисъл, което ги улесняваше преждевременно да усещат опасността. Познаваше ги и затова бе единственият, който не се страхува, че отива при тях. В него не се насаждаше никакъв страх, който да го държи под напрежение. Беше решил да отиде при тях и да поговори. Да, просто да поговори, със заредена пушка.

Оттатък блатото бе тъмният лес. Тутакси у него се събуди палещо очакване: сега те ще излязат насреща му. Направи крачка в мътната вода. Очите му се взираха в зрача, но не забелязваше нищо. Знаеше, че го очакват. Поня вечерен хлад. Водата наоколо се нагъна на малки вълни. Погледът му улови в отражението на водната повърхност очертаванията на череп. Тази нереална гледка изостри напрежението у него, обръщаше бялото в черно и човек ставаше неспособен да разбира дори съвършено ясни неща. Може ония да са извършили най-страшното. Нека този грях да тежи на душата му.

Наоколо тишина. Стараеше се да раздуха своята ярост към ред и разум. Взираше се в гората и се остави да му действува редът на нейната безжизненост. Тогава няколко сухи клонки изпращяха силно. В тъмнината се мярна очертаването на нечия фигура. Една уста изсъска, каза едно име:

– Бен Габер!

Мигновено спря. Абсолютно никакво движение! Все пак го обхвана нетърпението да направи нещо. Отново тръгна. Преди малко му подсказаха, че ги е намерил. Тъкмо тогава същият глас с натъртен и мрачен тон извика:

– Бен Габер, спри!

Остана с широко разкрасени крака във водата. На хоризонта слънцето бе изчезнало, оставяйки безкрайна моравя пътека по потъмняващото розово небе.

По дрезгавите нотки позна гласа на Фукс – главатаря им. Сърцето му се сви, не от страх, а от мъка, Привидяха му се няколко сенки между дърветата, но нищо повече. Отново покой и тъмнина. Нещо го усукваха.

– Искам да говоря с тебе, Фукс! – твърдо произнесе той и ядно изсърца със зъби.

– Първо хвърли оръжието! Постави го на голото дърво вдясно от теб.

Последва подигравателен смях. Само Финкли можеше да стори

това.

– По-тихо, Финкли – зашепна Фукс, – дошъл ни е татко Бен.

– Татко Бен!?

– Ама ти се учудваш! Иска да говори с нас... Подигравах се. Вече беше без пушка. Чу се прашене на клони. Останалите се раздвижиха.

– Без фокуси, Фукс, знаеш за какво съм тук.

– А сега свали двата пистолета от колана, които си закрил с якето си, и ги постави на същото място!

Имаше и трети пистолет. Трябваше да мисли за съвсем други неща, за да не го усетят.

– Сигурен ли си, че си сам? – попита го Фукс. Гласът бе рязък и застрашителен.

– Да, Фукс, сам съм. Знаеш, че не лъжа.

– Нямаме доверие в хората. Нищо чудно да си ни докарал карабинери.

Последва разговор на техни език, който Габер не разбираше. Краката му бяха изтръпнали от ледената вода. В същия миг чу лек шум зад себе си. Обърна се лекичко и срещна скелета на голото дърво, но без оръжията по клоните. Изненадата го накара да потрепери: бяха нещо повече от дяволи. Спореха за нещо. После отново се разнесе отвратителният кикот на Финкли.

Тук ли ще стоя? – попита Бен Габер.

– Ние ще решим това! – сухо се отвърна.

Бяха някъде наблизко, но не искаше да ги съзре, защото бе започнал да ги проклина, а очите им виждаха като на светлина.

Какво направихте с нея? – най-сетне запита за това, за което бе дошъл ловецът на ръждясалите работи.

С надежда погледна напред в тъмнината.

– Отговори ми, Фукс!

Другият със студен глас се обърна към Бен Габер:

– Затова ли си тук?

– А ти как мислиш?

– Да, но ако жена ти се усъмни в нещо... Тръгнал си с толкова много оръжие! Може да съобщи по видеофона на бригадния комисар.

Бен Габер стисна юмруци: краката му се вкочаняваха от водата. По бузата на коравосърдечния човек се изтърколи сълза.

Каж ми, Фукс, какво направихте с нея?

Мълчанието от другата страна се стовари с цялата си злокобна тежест върху му и той го наруши със сърцераздирателен вик:

– Криста е моя дъщеря! Фукс прошепна:

– Е, кажи му пък, Фин.

Лигавият глас на Финкли закипя от злоба:

– О, не ми пречете, мисля над теорията си, дали световете, в които живеем, не представляват ядра от електрони.

Забравяш, Фин, че хората са много чувствителни, когато страдат.

Чу се подигравателна въздишка и подир това шевно храчене.

– Е, добре... Слушаш ли, татенце? Стана същото, както и с останалите...

Някаква пареща вълна премина през гръбначния му стълб и като ледена топка зае гина в мозъка му. Имаше усета, че улавя блудкавия мирис на разлагаща се плът. Следващите му думи напомнях фъфлене.

– Нали, Фин, това не е вярно?

– Вярно е, татенце. Помислихме и за теб: живееш далече от града, а семейството ти е непокътнато. Комисарите биха се усъмнили в нещо, нали? И затова вчера постъпих съвсем логично, като я издебнах.

Ловецът беше потресен. Та това бе повече от гавра!

– Защо? – проплака той.

– Нямах право да ни задаваш този въпрос! – обади се друг, чийто глас приличаше на Мьостра, който твърдеше в една от своите теории, че ако хората знаели изцяло тайната сила на елементарните частици, от грамофонната игличка можели да възпроизведат тяга за космически кораб.

На свой ред се обади и Фукс. Габер не подозираше, че след малко щяха да му напомнят страшното минало.

– Ако бригадният комисар разбере по някакъв начин, че не си само ловец на ръждясали роботи, а и биолог, тогава много служби ще се поворят в прикритото ти минало. С теб е свършено, Бен. Не си ли разбрал, че след като ни създаде, ти съществуваш чрез нас?

Той потрепера.

– Искам да я видя. Аз изгубвам своята дъщеря.

– Криста – каза Фукс, – Криста ще бъде мъртва.

– Няма какво повече да се каже – изхлипа Бен Габер. В мрака успя да забележи приближаващата се фигура на Фукс, който бе застанал на брега, и сега гласът му заприлича на оратор:

– Какво представлява един човек, на когото смъртта е отнела щастieto? Нищо, всичко е без стойност. Живите продължават борбата между слабия и силния. И само тогава щастieto е конкретно, когато притежавате това, което други не притежават. Безсмислено е да ридаш, Бен.

Човек никога не е създал щастие за другия! – В тъмнината Фукс завъртя глава. – Никога!

Бен Габер гледаше към него с изцъклени очи.

– Защо не ми отговаряш, Бен?

– Не разбирам за какво говориш!

Не разбираш ли? Разбираш! – с рязък глас викана Фукс.

Ръката му сочеше ловеца.

– В човешкия живот няма много такива мигове и вие не можете да се оплачете от съдбата. Ти ни създаде, ала не си Бен Габер, а Бен Джосер. Чуваш ли? Ние не полудяваме. Тук е твоето истинско име. Разпространил си новия вирус. Създаде много синтезирани като нас, докато постигна успех и доказа, че си майстор на белтъчната биосинтеза, но само за себе си. Откри още редица аминокиселини, неизвестни за учените, зародили са се в друга част на Вселената, където се е повтаряло невероятното за вас стечение на закономерности и случайности, създали живота и разума. И после ги вгради в нашите организми. Но сам си разбрал, че твоите бъдещи войници за завладяване на човечеството не могат да съкращават гладната си мускулатура само с окситоцина. И ни откри тайната на аденозинтрифосфатната киселина – енергията на живата клетка, чистият продукт, който ни дава живот. Предаде информации в нашите ДНК да възприемаме всичко: науките, езиците, да бъдем свръхчовеци. Но тук сгреши, защото намразихме и теб. Ние научихме за неща, за които и не подозираш. Унищожавахме хората, изсмуквахме енергията им и ние съществуваме. Чуваш ли, Бен, съществуваме – какво неопределено наречие! Създадохме си теория за нашето общество. Лишавахме хората от краткото им щастие, правехме го, защото ти ни научи на това, Бен. Бен Джосер! А ти чувал ли си за него, ловецо?

– Не, но аз вярвам.

– Добре, че вярваш. Вашето призвание е да вярвате. С умоляващ глас Бен Габер каза:

– Аз не съм убиец... Аз съм учен... и преди всичко баща.

– Но ти даде на наше разположение Криста. Да имаш власт над човека за нас нищо не значи. Преди всичко ние не сме хора. Можем да се гаврим с кой и да е нещастник, преди да умре – това е лесно. Обаче – Фукс се запъна, – обаче ще научиш нещо ново, което открийме, но то води началото си от твоята тайна лаборатория. Умението ни е да заставим жертвата сама да умре, да приложи системата в тялото си, да ни обикне и веднага след това да поговорим с него как се чувства в момента, преди да умре, как подрежда мислите си – е го къде е ударът.

Това е наука. Ние опознавахме хората, давахме на човека надежда, хранехме го, за да има физическа сила, внушавахме на съзнанието му, че трябва да се опита да се опознае повече, да се бори за живота си и накрая, когато той трябваше да мисли за собственото си съществуване, за бъдещето, поставяхме условието: умри! Това не е така лесно, защото не прилагаме насилие. Имаше и такива, които успяваха да ни се изплъзнат... Главното е да събудим доверие у човека. Говорим му за неговата професия, готвим го за учен... Те се доверяваха, настояваха, за да не бъдат изпреварени. Важно е друго. Без да разбират нищо от нашите методи, те удивително умело сами за себе си извършват процедурата. Казваме им, че това е много важно за тях. О, вратата е голямо нещо. Да знаеш само, Бен, как спокойно изцеждат своята енергия, без да бързат, и така внимателно ни подават пълните стъкленици, сякаш се страхуват да не се излее серумът... накрая вдигаха очи към нас. Питаме се, каква сила ги заставя да се лишат от живота си и да се подложат на това самоубийство? Това не можем да научим, защото всичко е без резултат – хората загиваха, а нашето съществуване продължаваше за сметка на техния живот.

– А не им ли давахте надежда? – попита Бен Габер. На слабата светлина гледаше Фукс в очите, без да трепне.

– Не, Бен. Те просто сами умираха, умираха изведнъж, не от липса на енергия, а като че ли през телата им преминаваше лазерен лъч. Разбрахме, че душевната сила е по-силна от физическата и тогава те не се владееха.

– Това не е истина! – изкрещя Бен Габер като епилептик, който твърди, че не е такъв, даже когато устата му се запени.

– Били са ти необходими работи от плът и кръв. Бен Габер разбра, че положението става опасно за него.

– Мъртва ли е вече? – попита неочаквано той.

– Сега можеш да я видиш. Сега ела... Ловецът изпита истински ужас.

– Не, не искам...

– Но защо, Бен? Как е възможно! Криста е твоя дъщеря.

И той тръгна. Вдървените му крака стъпиха на брега. Мина покрай няколко от тях, които му сториха път. Спря се нерешително – пред него стояха развалините на разлагачо се тяло, което бе още живо. Когато утринната светлина стана видимо по-силна, той срещна лицето ѝ, линията на черепа и угасващия блясък на тъмните очи.

Фукс се бе приближил. Студените му очи враждебно, с примес на

отчуждение го наблюдаваха.

- Какво ще правиш сега?
- Не зная – отвърна ловецът.
- Това не е сън.

Продължи да стои в същото положение още известно време, потънал в своите мисли, така че, като чу отдалечаващия се вече глас на Фукс, трепна, сякаш бе стреляно по него.

– Ако някога бъдем изправени пред вашия трибунал, ще убедим хората, че сме сътворени от друга природа, както някога се е казвало, че всичко е започнало началото си от шепа кал. Ще се постарая да открием друг начин за нашето съществуване, за да намерим крайния отговор на нашия метод.

Последва смях. Той чу този смях и изведнъж се сети, че имаше трети пистолет. Извади го и бързо зареди. Никоой не му попречи, но после като че ли размисли и хвърли оръжието на тревата. Не можеше да направи нищо повече пред това умиращо безмълвие. Блудкавият мирис на плътта бе последното доказателство за извършеното деяние – една съвършена гавра, непознаваща граници.

Изведнъж се послуша и застана нащрек. До него достигнаха далечни викове. Беше сам, изоставен. Спомни си, че вчера беше предупредил Елен, ако не се върне до полунощ, да се обади на бригадния комисар. А сега карабинерите приближаваха. Навярно кивотите бяха изчезнали или вече ги избиваха, или пленяваха. Там нещо ставаше. Нямаше и работи, които така много го мразеха. Габер потрепера. Имаше усета, че нечий неприятелски очи скрито го наблюдаваха. Не искаше да се спира пред никакви опасности и изненади. Очакваше. Болезнено и страшно.

„Ако ме бяха подложили на техния метод, нямаше да издържа“ – каза на себе си той и без да се замисля и бави повече, взе пистолета от земята и го насочи към себе си.

КРАЙ

© 1986 Илия Тенев

Сканиране, разпознаване и редакция: Преслава, 2008

Разказът е публикуван в Сборник научна фантастика и прогностика „Фантастика 2“,
съставител Агоп Мелкоян, 1986 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8727>]